

41

Canço d'un diumenge . . .
=====

Les set meny cinc! Farè tard a missa.

Verge dels Dolors, que pàl.lida estic! Amb aquesta mantellina tant llarga semblo una Mater Dolorosa. Com brillen els meus ulls! "Tens la mirada bellament tràgica" diria Antoni.

El llibre de missa, els cèntims per la cadira, el rosari...

- Quin brogit, Nuria, ton pare dorm.

- Què deu mare, brogit jo?..

Cada dia està mes nerviosa, pobra dona. Que trist deu ésser tenir qu-
cinc
ranta/anys, fills, un marit que ja no està per nosaltres...

Toquen les set. Sí hi arribo abans de l'Evangelí ja farè prou.

Aquesta escala no s'acaba mai. No comprenc la deria dels pares a viure sempre en pisos alts i sense ascensor.

- Quines presses, senyoreta Nuria, ja hi serà a temps, dona...

Oh, l'ironia de la portera! Anticlerical esclar, ara està de moda.

Reina, quina dona més cursi, de bell^lmati i ja embarretada i enguantada.

Frena per a deixar-me el pas. Crec que m'ha somrigut. Potser em coneix?

O qui sap si li agrado. Antoni! Per a mi no hi ha sino tu. No conec cap noi que pugui comparar-s'hi. Estic gelosa de tothom. Com podrien mirar-se'l les altres noies sense desitjar de basar^{lo} ~~l~~? Potser...

Ai, quin surt, aquest automòbil! Ha estat d'un tris... (Deu me'n guardi i la Verge dels Dolors...) que no m'esclafa. Esclafada! Quina mort més horrible! La gent dirien: "malagunyada, tan jove i festejant..." A l'esquela mortuoria hi hauria: "Els que la ploren: Antoni Bat..." No, primer hi hauria el nom dels pares i dels germans, després: "i el jove Antoni Batlle".

L'aigua beneida està calenta. - Quin fastic tantes mans desconegudes que s'hi mullen - Quina olor més estranya: flors massa fresques, incens, cera cremada...

Quina gentada, tot ple. No, a la nau lateral encara hi ha cadires buides.

Per fi agenollada als teus peus, Senyor. Quina humilitat més dolça no sento en prosternar-me davant teu. Només vull pensar en tu, el rostre en l'ombra de les mans. Fan olor de violeta. Es aquell savó que... Pare nostre que esteu en el Cel, santificat sia el vostre Sant Nom... L'Antoni s'estima més besar-ne el palmell... que esteu en el Cel... Es impossible que això sia un pecat. Pare nostra... Reina, que distreta estic avui. No puc pregar. Jo que volia pendre la comunio... No puc, no dec, no en soc digne! Vaig confesar-me ahir a les vuit del vespre, per tant, li ho vaig dir tot al confessor, va dar-me l'absolució, he complert la penitència. Però no crec en la meua contricció, dubto dels meus propòsits de no tornar a començar. Aquesta tarde potser... Antoni estimat! Oh, el meu Antoni! No, no puc anar a combregar ara, seria un sacrilegi.

Deu meu, jo m'acuso humilment davant teu i davant la Teva Santa Mare, la verja maria, la més pura de totes... Quin perfum de llessami! Un deu ésser la planta? La porta del claustre és oberta. Hi ha un llimoner defora: fulles de porcel·lana verda amb subtils pinzellades d'or, però no veig el llessami.

Jo m'acuso humilment davant Teu i davant la Teva Santa Mare... Quina claror de sobte! Es el sol que s'esquitlla pels vidres de colors: blau-vert-vermell-groc... Aquell raig com un polssim d'or toca la testa beata d'un sant amb barba rinxolada, il·lumina i colora el respall d'un reclinadori - pobre objecte vulgar convertit per la gràcia de la llum iridada en un fragment de meravella - mor al peu del confessionari. El confessionari! Deu meu, jo he pecat!

Tothom es posa dempeus. L'Evangeli ja?

- En aquell temps Jesús deia als seus deixebles: "Quan el Paraclet que jo us enviaré de part del meu Pare, l'Esperit de veritat que procedeix del Pare serà vingut. Llavors, vosaltres també em retreu justícia perquè

sou amb mí desdel començament. us dic aquestes coses ...

Els ocells son embriacs de llum i d'amor. Quina xerrameca! Perquè deixen la porte del claustre oberta de bat a bat? La calor, si, esclar, és per la calor, en fa molta. Estic marejada. Potser és la fortor del llessami. Llessami o llimoner? Quan floreix el llimoner? Quan floreix el llessami?

- Pero jo us he dit totes aquestes coses a fi que quan el temps serà vingut us recordeu que us les he dites.

Gracies a Deu! Un poc més i hauria caigut en basca. Quina xafagor! I quin brogit! Mai no he comprès perquè la gent en fan tant per agenollar-se o per a sentar-se.

Passa un tranvia, puja cap els barris alts de la ciutat llà on hom veu el mar bo i aspirant la deliciosa flaira de pinassa - Deu ésser blau avui, intensament blau. - El conductor fa dringar la campana no pas per a que la gent s'aparti sino perquè no sap com manifestar la seva gaubança de viure. Essent com una mena d'herald de la joia d'un mati de diumenge. - El diumenge pero es pansirà com un fruit, cap al tard semblarà maelicònicament madur, la flaira del qual fa pensar en la podridura - Pero tot just comença, és jove encara, la tarde és lluny... aquesta missa que no s'acaba mai!

Que s'empatolla el capellà? Encara a la trona! Rosa Llinàs es marida amb Pere Bofarull. Bé, m^{és} és ben indiferent tant mateix. Pobra Rosa, tu no ets la promesa d'Antoni. Aquest Pere Bofarull deu ésser un home sorrut, malmirros.

L'escolanet agita la campaneta, deu ésser per l'elevació. Les lloses son fesques sota mos genolls.

T'adoro Hostia Consagrada, Cos de Nostre Senyor Jesucrist... de nostre Senyor Jesucrist... No, no és això. T'adorem Hostia Consagrada, Pa Celestial... Oh, quina angunia haver-ho oblidat! El calze. Per la Sang de Nostre Senyor... tampoc. Perdoneu-me Deu meu!

Aquesta tarde sortiré amb Antoni. Irè a Les Planes - mentre trobem un

lloc solotari...El cel serà blau damunt nostra.Es sentirà flaira de ginesta
M'agrada l'olor de ginesta! Pero encara més l'olor^{dels} pins. Tot l'any és
sent la olor dels pins, lla dalt! Es exquisit amb Antoni prop ,prop...
" No, no Antoni, deixa'm ja". " No sies beneita, Nuria". "Antoni, no, no vull"
"Que no m'estimes?"

Els llavis d'antoni tenen sabor d'albercoc...

Què és aquesta fressa de petges? La processo dels combragnits és posa
en moviment.- Deu meu, jo no en soc digne! - Duen les mans juntes, la mirada
devotament acalada. Aquella dona vella fa un posat serè, confiat .Es greu
digne del Pa Beneit. Ja noté temptacions, ja no te problemes carnals.
Ahir al vespre o aquest matí ha anat a dipositar sos humils pecats al
peu del confessor com un bolic de petits borralls de pols arreplegats pels
refons de la seva consciència . I ara pot anar calmosament i tranquila
als peus de l'altà, allargar son coll venos, acostar sos llavis arrugats a
l'hostia consagrada, combregar...L'oficiant amb sos dits pàl.lids presenta
la forma sagrada. La llum groga dels ciris hi joguineja tremolosa...Velleja,
pacifica contrada a l'abric de les folles passions! Pero jo no l'envejo pas
- Perdoneu-me ,Deu meu! - Esser vella, que cap home no us desitgi...

Santes, santes, santes...

Jo no vull ésser mai vella . ~~Meriré abans, haig de morir abans sino antem~~
~~ni...~~

- Dominus vobiscum.

▼ Et cum spiritu tuo.

- Ite, missa est.

La benedicció. En nom del Pere, del Fill, de l'Esperit Sant...

Els devots corren devers la sortida amb el mateix afany que ara fa una
hora es precipitaven dins. Correu, correu, jo no tinc cap pressa. "o m'agraden
les empentes.

Quin cel més blau! 4 s'ha aixecat vent de mar. Les fulles dels platans
es belluguen joiosament. Que lluny encara la tarda!

La mare m'ha dit que comprès un tortell. Jo prefereixo aquella mena de coca del Forn de Sant Jaume : pasta fullada i compota d'albercocs - Diré que els tortells s'havien acabat. Coca amb gust d'albercocs, Antoni!

Aurora Bertrana.
Ginebra 1941.